

Publicerad 2018-04-01 18:05 av Torkade rosor

Det svider som klorhexidin på ett öppet sår

Jag släpar mina något för stora kängor i gruset runt rutschkanan med ett iskallt grått i mitt inre matchande den gömda solen uppe på en kall himmel.

Regn eller snö tycks hänga i luften,

jag måste uppbåda alla mina krafter för att inte låta det osynliga vädret tränga ner för mina kinder fastän jag behöver släppa lös det så otroligt mycket, trotsa varenda metrologisk psykiatriker.

Sen går jag varv efter varv i korta kliv på kanten av sandlådan, trampar upp en osynlig stig likt en malplacerad, stressad varg i ett allt för litet hägn på ett zoo i Köpenhamn.

Och precis som i boken jag läser tänker jag att jag kanske inte alls är kär, att jag bara han cancer eller något annat som går att bota med bättre odds,

eller också så är det bara så här det känns av att ha tappat bort sitt hjärta och gått vilse i en kärlek på samma gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Torkade rosor med Poeter.se id #94099 innehar upphovsrätten